

врсти на:

- 1) објективне и субјективне управне спорове;
- 2) управне спорове о законитости управних аката и спорове пуне јурисдикције;
- 3) накнадне и претходне спорове;
- 4) спорове о материјалном извршењу и о поништају управних аката;
- 5) спор пресуђивања и спор без пресуђивања.

2. Надлежност и састав суда.

Управни спор решава Управни суд, који одлучује у већу од три судије, осим ако Законом о управним споровима није изричито другачије одређено.

У поступку по захтеву за преиспитивање судске одлуке против одлуке Управног суда одлучује Врховни касациони суд, у већу од три судије.

3. Странке у управном спору.

Странке у управном спору јесу тужилац, тужени и заинтересовано лице.

Тужилац у управном спору може да буде физичко, правно или друго лице, ако сматра да му је управним актом повређено неко право или на закону засновани интерес. Државни орган, орган аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе, организација, део привредног друштва са овлашћењима у правном промету, насеље, група лица и други који немају својство правног лица могу покренути управни спор ако могу да буду носиоци права и обавеза о којима се решавало у управном поступку. Такође, ако је управним актом повређен закон на штету јавног интереса, управни спор може да покрене надлежни јавни тужилац, односно ако су управним актом повређена имовинска права и интереси Републике Србије, аутономне покрајине или јединице локалне самоуправе, управни спор може да покрене и надлежно јавно правобранилаштво.

Тужени у управном спору јесте орган чији се управни акт оспорава, односно орган који по захтеву, односно по жалби странке није донео управни акт.

Заинтересовано лице јесте лице коме би поништај оспореног управног акта непосредно био на штету.

4. Предмет управног спора.

У управном спору суд одлучује о законитости коначних управних аката, осим оних у погледу којих је предвиђена другачија судска заштита. Поред тога, у управном спору суд одлучује и о законитости коначних појединачних аката којима се решава о праву, обавези или на закону заснованом интересу, у погледу којих у одређеном случају законом није предвиђена другачија судска заштита.

Управни спор може се покренути против управног акта који је донет у другом степену, као и против првостепеног управног акта против кога није дозвољена жалба у управном поступку. Исто тако, управни спор може се покренути и када надлежни орган о захтеву, односно жалби странке није донео управни акт.

У овом спору, предмет може бити и повраћај одузетих ствари и накнада штете која је тужиоцу нанета извршењем акта који се оспорава.

5. Покретање спора.

Управни спор покреће се тужбом, која се подноси у року од 30 дана од дана достављања управног акта странци која је подноси, осим у случајевима када је законом прописан краћи рок.

Рок од 30 дана од дана достављања управног акта важи и за орган овлашћен за подношење тужбе, ако му је управни акт достављен. У случају када органу овлашћеном за подношење тужбе, односно заинтересованом лицу није достављен